

dostal se k vědomosti i jiných osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského a mohl u nich vyvolati nepříznivý úsudek též i o ostatních členech advokátského stavu. Po stránce subjektivní nevyvíňuje obviněného, že podle svého tvrzení byl přesvědčen, že jedná korektně, neboť subjektivní nepoznání kárné podstaty o sobě neomlouvá právě tak jako neznalost trestního zákona v řízení trestním. Okolnost pak, z jaké pohnutky učinil Ludvík F. na obviněného oznámení u advokátní komory, je nerozhodnou.

Čís. 229 dis.

Obviněný advokát může býti odsouzen pro kárný čin i když zástupce komory prohlásil, že na potrestání netrvá.

V kárném řízení nelze obviněnému přičítati k tíži, že nezodpovědným přípisu kárné rady použil jako obviněný svého práva odepříti odpověď kárnému soudu.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 11/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního státního zastupitelství v Brně z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 11. dubna 1934, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění z kárného přečinu porušení povinnosti povolání.

Důvody:

Napadeným kárným nálezem je zjištěno, že obviněný byl přípisem kárné rady ze dne 17. května 1932, k němuž bylo přiloženo oznámení Dr. V-ého, vyzván, aby do 8 dnů, t. j. do 25. května 1932 o obsahu stížnosti se vyjádřil a současně stížnost vrátil. Obviněný teprve dne 9. července 1932, t. j. dávno po uplynutí dané mu lhůty oznámil kárné radě, že odjíždí na zdravotní dovolenou a žádal o prodloužení lhůty do konce srpna 1932; v této lhůtě však opět svého vyjádření nepodal, takže byl znovu vyzván kárnou radou s další 8denní lhůtou dne 7. září 1932 k vyjádření, kteréžto výzvě opět nevyhověl a byl proto znova vyzván kárnou radou dne 13. ledna 1933 s další 8denní lhůtou ku vyjádření, ale také této výzvy neuposlechl a byl proto po třetí vyzván kárnou radou dne 27. března 1933 s opětnou lhůtou 8denní, aby buď vyjádření podal, anebo oznámil, že se vyjádřiti nehodlá a vrátil aspoň podanou na něho stížnost, kterémužto vyzvání opět nevyhověl a podal svoje vyjádření teprve dne 14. dubna 1933.

Kárná rada neshledává v tomto zjištěném ději porušení povinnosti povolání, ježto stížnost Dr. V-ého nebyla podána výboru advokátní komory a že také výzvy, aby se obviněný na tuto stížnost vyjádřil, nevycházely od výboru komory, nýbrž od kárné rady, které odpovídati nebyl obviněný pod nějakou kárnou sankcí povinen. Jelikož dále následkem toho netrval zástupce komory na potrestání obviněného, zprostila kárná

rada obviněného. Zprostila tedy kárná rada obviněného jednak z důvodů věcných, jednak z důvodů formálních.

Odvolání vrchního prokurátora právem označuje za pochybený názor kárné rady, že obviněného bylo zprostiti, když zástupce komory netrval na jeho potrestání. Neboť postavení zástupce advokátní komory v kárném řízení není, jak plyne z ustanovení kárného statutu §§ 23, 24, 27, 31, 34, 37, 47, 50 a 53 postavením obžalobce ve smyslu trestního řádu, a nevázalo proto prohlášení zástupce komory, že netrvá na potrestání, což se rovná zpětvzetí odkazovacího usnesení, kárnou radu, a nebylo na překážku, by obviněný nebyl přes to odsouzen kárnou radou pro jednání uvedené v odkazovacím usnesení, které tvoří podklad ústního jednání (srov. rozh. č. 33 dis. sb. n. s.). Že páнем obžaloby je kárná rada a nikoli zástupce advokátní komory, odůvodnil obšírně nejvyšší soud v nálezech č. 39, 110 dis. sb. n. s. Dlužno proto považovati prohlášení zástupce komory, že nečiní návrh na potrestání, za bezvýznamné.

Leč přes to nelze odvolání přiznati úspěch. Odvolání ve věci samé dovozuje, že každý advokát a kandidát advokacie je povinen se zřetelem ke svému povolání uznávati autoritu a býti poslušen příkazu svého stavovského úřadu, jehož zdárná působnost by jinak nebyla ani možná. Plnění této povinnosti, že lze vynutiti podle advokátního řádu a kárného statutu jen kárným řízením a nebyl proto prý obviněný této povinnosti zproštěn ani v době, kdy se proti němu vedlo kárné řízení.

Protože však v řízení trestním dáno jest obviněnému na vůli, chce-li na otázky odpovídati čili nic (§§ 203, 245 II. tr. ř.), nelze ani v řízení kárném, kde při nedostatku výslovného předpisu jest užiti obdobně zásad trestního řízení (arg. § 41 II. 59 kárn. st.) obviněnému přičítati k tíži, když nezodpověděním přípisu použil jako obviněný svého práva odepřítí odpověď kárnému soudu. Obviněný ovšem porušil povinnosti povolání tím, že nevyhověl opětným příkazům kárné rady, by vrátil stížnost, jež mu byla k podání vyjádření zaslána. V tomto směru zajiště nesměl — přes shora vyslovenou zásadu, s níž vrácení přílohy nemělo nic společného — ponechati bez odpovědi opěťované výzvy kárné rady. Leč v tomto směru nebylo odvolání podáno a nebyla proto možna změna v neprospěch obviněného ultra petitum odvolacího návrhu.

Čís. 230 dis.

Předpoklady, za nichž lze konati kárné líčení v nepřítomnosti obviněného advokáta, po případě zříditi mu zástupce dle § 44 kár. stat.

Není řádným obesláním obviněného k ústnímu přelíčení, jak je má na mysli § 44 kár. stat. (§ 79 tr. ř.), byla-li doporučená zásilka odevzdána listonošem kancelářské úřednici obviněného, mající plnou moc (poštovní), jež sice příjem v doručovací kartě potvrdila, avšak zdráhala se podepsati zpáteční lístek, a oznámila-li kancelář obviněného výboru